

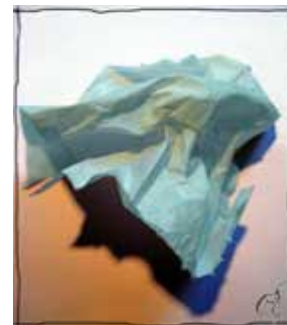
Det er ikke altid, avislayoutere tænker indenad uden tydelig instruks.
Derfor er baggrunds-illustrationen heller ikke tonet de indlysende % ned, der ville have garanteret en sikker læsbarhed.

Men den så da flot ud i bladet!

(Nyhedsmottagerne er så heldige at finde teksten på næste side....)

Det er kun en fanatiker, der ikke med jævne mellemrum tvivler og reviderer sine valg i livet for at være sikker på, han stadig gør, hvad der er rigtigst for ham. Det er sundt at vide, at man vælger. At vi alle kender jobbet, vi ved sammenligning ikke misunder, er ikke ensbetydende med, at det job ikke har enorm værdi. Det betyder kun, at det er vigtigt, at man hver især finder den plads, man brænder for - helt som dispensermannen på Bella Centrets rengøringsmesse...

Dispensermannen

Under normale omstændigheder ville man ikke have lagt mærke til ham.

Og det var måske det eneste usædvanlige ved ham. At han ikke på nogen måde personligt tiltrak sig opmærksomhed midt i den tyktflydende, uhomogene og prustende grød af besøgende i Bella Centret. Man kunne være gået forbi ham og aldrig nogensinde have set, at han stod der og satte ens liv i perspektiv og relief ved sin blotte tilstedeværelse. Hvis han selv havde vidst, at han fik sådan en indflydelse, havde dette måske været en af de mest betydningsfulde dage i hans liv og hele karriere. Denne dag ville have givet ham noget at tænke over. Han ville i mange år frem have spurgt sig selv: "Hvad var det, jeg gjorde?". Svaret havde været enkelt: "Ingenting". Måske var det bare måden, han gjorde "ingenting" på.

På den anden side gjorde han noget. Det var formodentlig blot det utrænede øje - det uforstående tynde øl - der havde sværet ved at forstå signifikansen og dybden i det, der kun tog et sekund at bevidne i forbifarten. Men hvorfor netop HAN tiltrak sig en opmærksomhed i det øjeblik, man passerede, til en sådan grad, at han forblev upåttalt, men husket, indtil flere timer og tusind ansigter senere, kan ikke forklares. Ikke på anden måde, end at mennesker ser, hvad de ser, og pludselig ved, hvad de ved i de mest uforklarlige øjeblikke. Som i de sekunder, hvor man burde have al opmærksomhed fæstnet på at befri sig af mængden og komme forbi uden at rive noget ned langs kanten i forsøget. I sådanne øjeblikke er det uforklarligt, at opfattelsesenheder kan frigøres til observation af noget for mig så minimalt opmærksomhedskrævende som denne mand og denne situation.

Måske stod han der med et helt andet budskab end det, han troede, han blev betalt for at give - skønt det egentlig ikke så ud som om, han var sig bevidst, at dette skulle være tilfældet. Måske er forklaringen snarere, at mennesker ind imellem har en trang til at finde forklaringer eller tegn, der kan sætte deres eget liv og egne valg i et andet skær; et lys de kan læne sig mod, så de bedre kan se sig selv. Måske var han sådan et tegn, der var placeret netop der, uden at kende sin virkelige mission på denne gudsforladte dag i den overfyldte hal. Måske var det de mange tændte apparater, der slugte så meget ilt, at man i overlevelseshver fik sin opmærksomhed overnaturligt skærpet midt i mængden af svedende besøgende.

For netop her stod han. Knap synlig blandt mørke silhuetter i strømmen af lyskegler og produkter. Selvom der var lys, hvor han stod, ville man ikke have set ham eller have lagt mærke til ham - med mindre man søgte efter noget helt andet. Noget, der i sin almindelighed var så almindeligt, at det kun kunne give glemte svar ved sammenligning med mænd af hans beskaffenhed.

Til daglig er papirhåndklæder nemlig ikke noget, man tænker over. Man går ikke under cafe' besøg i dybden med overvejelser om, hvor maskinen, som spytter et stykke papir ud til de våde hænder ...altså man spekulerer ikke over, hvor maskinen er produceret! Man lægger ikke mærke til papirkvaliteten eller den præcision, hvorved næste papirhåndklæde stikker frem i automaten, når det forrige er fjernet. Farven på apparatet er ikke noget, man overvejer, eller som udløser større tanker. Man hæfter sig ikke ved, om denne særlige maskine - til forskel fra andre lignende plagiater - efterlader papiret skåret lige over. Man sammenligner heller ikke dispensere. Når man har mødt den ene, har man mødt dem alle. Tror man.

Der findes utvivlsomt personer, der kan leve et helt liv i uvidenhed om mængden af variation i papirtykkelser. Måske når man aldrig dertil, at man med sikkerhed ærligt kan vurdere kvaliteten af et sådant håndklæde med nøjagtighed. Et helt liv kan man leve og forspilde uden at lade sig bevæge af forhøjet sugsevne og holdbarhed. Fejlagtigt tror man, man har levet. I virkeligheden har man med våde hænder aldrig har stillet de rigtige spørgsmål.

Den slags bør man indrømme, når man erkender det: Papirhåndklæder drøfter man ikke. Ikke på vilkår eller under normale omstændigheder. Men at man ikke stiller spørgsmålet betyder ikke, at det ikke er der. Eller at svaret ikke findes. Og dispensermannen havde det: Svaret.

Det synes i forbifarten at være lyseblåt og gennemsigtigt ved nærmere eftersyn. Og de besøgende, der tog opstilling rundt om lyskeglen syntes at være en særlig indviet flok, der i livet havde stillet netop disse spørgsmål, og som havde ledt efter svar. At tvivlen stadig nagede nogle få, lod han sig ikke mærke med. At nogen måske ikke endnu havde tænkt tanker omkring kvalitet eller fremstillingsmetode, syntes heller ikke at stoppe ham. Man huskede kun bagefter, at hans hår var lyst. Måske var det den særlige glød, som stod om hans umærkelige hoved, netop da man passerede, der gjorde, at han tiltrak sig sekundets fokus. Som han stod der og trak med begge hænder i det fremstødte og præcist afmålte papirhåndklæde, var han det sikre tømmer, man kunne klatre sig til i et uendeligt ubesvaret hav af håndklæde- og dispensertyper. Med blikket fæstnet på en fremoverbøjet og tydeligt imponeret kvinde, bevægede hans læber og hele kropsholdning sig derhen, hvor det ikke efterlod publikum med skyggen af usikkerhed om, at her stod en mand. Vis hele livsopgave bestod i at have svaret mellem salgets sikre tommel- og pegefinger.

I dette sekund passerede man og fangede budskabet. Det trængte sig på og nåede helt ind til hjertet gennem menneskemængden. Man forstod, at man ubevidst havde trængt sig gennem netop denne menneskehob med et større ubesvaret spørgsmål i tankerne. Et spørgsmål, der måske mest bekymret var stillet af andre, men var forblevet ubesvaret af en selv. Fordi man i et uopmærksomt øjeblik havde forlagt svaret på, hvorfor man laver, hvad man gør.

Nogen gange sker det, at man i situationer som disse sanser et andet svar end det givne, der syntes lyseblåt og med en sugsevne ud over det sædvanlige.

Man glemmer at løbe tilbage og takke inderligt, fordi man i lyset af dette uventede skue helt oprigtigt pludselig kan huske, hvorfor man har valgt bane i sit liv, som man har. Man erkender det forbløffende i, at svaret kommer ganske ufrivilligt og utilsigtet ved synet af dispensermannen. Og man skynder sig videre.